

SZ. KÁRPÁTHY KATA

RÉSZVÉT

I.

Pontban hat órakor szólalt meg a kedvenc rockbandám leghíresebb dala. Reflexből nyomtam meg a tízperces szundigombot, miközben azon agyaltam, hogy vajon milyen nap lehet. Pár perc múlva ismét a kedvenc rockbandám zenélt, de nem ugyanazt a dalt. Ez a zene csak egyetlen ember hívását jelenthette, Grétiét. Felhúztam a hívást, majd kihangosítottam a telefonom.

– Tess...

Válasz helyett sírást hallottam.

– Mi történt? – próbáltam magamhoz térni az álmomból.

– Papó meghalt.

Tornászokat megszegyenítő gyorsasággal ültem fel az ágyban.

– Micsoda?

– Tegnapelőtt került lélegeztetőgépre, és most két órája már... Békésen elaludt, nem szenved már.

Nagyon szerettem a nagyapját. A baráti társaságunknak ő volt az Andris papója, aki mindig jókat mesélt nekünk, és placcon sült krumplival várt minket. Most mégsem tudtam semmi vigasztalót mondani. Az őszinte részvétem elcsépett, a nyugodjon békében is. A sajnálom meg olyan snassz. Pár másodperc alatt kellett kitalálnom, hogy mit mondjak.

– Mikor fogják temetni?

– Nem tudom még... Most ébredtél?

– Aha. Menjek fel a kórházba?

– Jaj, ne, nem engednek fel. Majd kiírom, hogy mikor temetjük.

– Oké.

– Csak valakinek el akartam mondani, felhívtam nagynénémet, de ő nem vette még fel. Juj, pont most hív. Majd beszélünk, szia.

Ahogy kinyomta a hívást, akkor láttam meg, hogy szombat van. Míg magamat szidtam, hogy miért nem tudtam a hétvégére kikapcsolni az ébresztőt, Gréti üzenetet küldött a baráti chatsoportunkba.

„Papót ma délben temetjük” – írta sok-sok síró emoji-val. Láttam, hogy feketére változtatta a profilképét, amin egy gyertya égett. Percek alatt

majdnem száz szomorú reakció érkezett rá, alatta pedig pár tucat komment, amiben sajnálatukat fejezték ki. Javarást a baráti körünk.

A szundit elutasítottam, és állítottam egy ébresztőt tíz órára.

II.

Az ébresztő után lassan készülődni kezdtem. Közben a chatsoportot figyeltem. Sírós emojik, RIP, fekete profilkép mindenkinek. Kicsit kellemetlenül éreztem magamat, mert én nem állítottam be gyászoló profilképet, de ezt apám temetésekor tettem. Gyorsan csináltam egy másik chatsoportot, amibe nem vettem fel Grétit.

– Vegyünk egy nagy koszorút szerintem – írtam.

A többiek is jó ötletnek tartották, és írták, hogy majd beszállnak a költségekbe. Úgyis útba esett a virágosbolt, így úgy gondoltam, én veszem majd meg a koszorút. Előre eldöntöttem, hogy sok liliomot kérek majd a koszorúra, mert az volt Andris papó kedvence.

Egy keveset beszélgettünk még arról, hogy mennyire a saját nagyapánknak éreztük őt. Nekem, akinek nem volt már apja, sokat jelentett, hiszen bármit elmondhattam neki, és ha tudott, jó tanácsokkal látott el. Ahogy erre visszagondoltam, azon kaptam magamat, hogy eleredtek a könnyeim. Közben a chatsoportban szinte mindenki egy-egy rövid sztorira emlékezett vissza, és, hogy mennyire fog nekik hiányozni a papó. Sokszor éreztem úgy, hogy a társaságunkban egyedül én vagyok az, aki inkább Andris papó miatt ment bandázni Grétiékhez. Valójában nem voltunk a legjobb barátok, csupán néhányszor meghallgattam, amikor nem volt kinek elmondania a bajait. Így egyedül csak én tudtam Andris papó betegségéről is, és arról, hogy már nincs sok hátra neki.

III.

Tizenkét óra előtt öt perccel érkeztem a ravatalozóhoz. Kétszer is megnéztem az órát, hogy időben jöttem-e. Az ajtó előtt kikapcsoltam a telefonomat, majd beléptem. A pincészagú tér közepén volt a koporsó, rajta néhány koszorú. A bejárattól nem messze várakoztak a sírásók, hogy a szertartás végén kivigyék a koporsót a halottaskocsihoz. A pap készülődött a gyászmisére. Körbenéztem, de a papon, a kántoron, a munkásokon és a gyászoló családon kívül senki nem volt ott. Közel mentem a koporsóhoz, de nem álltam a család mellé. Oda akartam menni Gérithez, de nem volt erőm. És nem is lett volna illendő.

A halotti miséből egy szót sem értettem. Nem járok templomba, fogalmam sem volt, hogy miről beszél a pap. Grétit figyeltem, ahogy sír. Ettől az én torkom is kezdett összeszorulni. A közel egyórás beszédből csak annyi jutott el a tudatomig, hogy meghalt.

A mise végén a pap átöltözött, majd elindultunk az elkészült sírhoz. Útközben odamentem Grétihez, és megöleltem. Nem tudtam megszólalni. A sír mellett folytatódott a szertartás. Már nem is hallottam, hogy a pap mit beszél, csak a koporsó koppanását figyeltem, és azt, ahogy egy halom föld kerül Andris papó fölé. Ekkor tudatosult bennem, hogy ő nincs többé. Végignéztem, ahogy elhantolják. A fejfát nem volt erőm megnézni. Megfordultam, és elindultam a kifelé.

A kijáratnál Gréti szüleinek is részvétet nyilvánítottam, majd elbúcsúztam tőlük. Az ajtóban Gréti lépett oda hozzám.

– Köszí, hogy eljöttél.

– Hívj fel bármikor, ha gondolod – válaszoltam zavaromban. – Vigyázz magadra.

– Te is – válaszolta, majd a szüleihez ment, én pedig kiléptem a temető kapuján.

Első dolgom a telefonom visszakapcsolása volt. A baráti csoportunkból többen írtak nekem, hogy adjam át Grétinek őszinte részvétüket.